

ΑΣΜΑΤΑ
ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἐπιθυμοῦντες νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἑστίας τὸν ἀτυχῆ Κλεάνθη Τριαντάφυλλον ὑπὸ τὴν ἐξέχουσαν αὐτοῦ ιδιότητα, ἣτις δὲν ἔτι ἡ τοῦ δημοσιογράφου, εὐδὲ ἡ τοῦ πολιτικοσατυρικοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ἡ τοῦ ἀματογράφου, ἠθολογήσαμεν ἐκ παλαιῶν καὶ δυσσευμένων φύλλων τῆς ἐφημερίδος Ῥαμπανγᾶ κατὰ προτιμήσιν τινα ἐκ τῶν ἀσμάτων τοῦ Βερανζέρου, ἅτινα μετ' ἀπαραιμιλλοῦ τέγνης μετέφρασαν ὁ Τριαντάφυλλος ἄλλοτε ἐν ἡμέραις πλήρους πνευματικῆς ἀκμῆς. Ἐν προσεχεῖ δὲ φύλλῳ θὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τινα ἐκ τῶν πρωτοτύπων αὐτοῦ ἀσμάτων καὶ ποιημάτων.

Σ. τ. Δ.

Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος.

Ἐνα νερὸ! ἕνα νερὸ δὲ δίνεις χριστιανέ μου,
Ἄλοι! Περιπλανώμενο μὲ γένε Ἰουδαῖο!
Λὲς καὶ μὲ παίρνει σίφουνας, δὲ στάθηκα ποτέ μου
Καὶ δὲ σπλαχνίζεται ψυχῆ 'ς τὸν κόσμον τὸν Ἑβραῖο!
Δὲ μὲ πλάκωνουν γερατεῖα, μόν' ὁ καιρὸς περνᾷ
Καὶ ἕνας εἶν' ὁ πόθος μου, ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ.
Μὰ μέρα νύχτα κι' ἂν γυρνῶ κ' ἡ γῆ γυρνᾷ, γυρνᾷ
Κι' ὁ ἥλιος βγαίνει τὸ πρωτὶ καὶ χαιρετάει τὴν πλάστ'
Ἥλιος καὶ γῆ λὲς κ' ἔχουσε 'ς τὰ σπλάγχνα τους δαιμόνια!

Γυρνᾷ ἡ γῆ αἰώνια
Γυρνᾷ 'ς τὸν οὐρανὸν,
Κ' ἐγὼ μ' αὐτὴν γυρνῶ
Αἰώνια! αἰώνια!

Αἰῶνες τώρα δεκογῶ τὰ πόδια μου πατοῦνε
Σὲ στάχτη ἀπὸ περήφανα τοῦ κόσμου μεγαλεία!
Μὲ παίρνει μαῦρος, σίφουνας καὶ θρύμματα σκορποῦνε
Δίπλα 'ς τοῦ χρόνου τὰ φτερά βασιλεία θηρία!
Εἶδα παντοῦ ἀνώφελα νὰ σπέρνουν τὸ καλὸ
Καὶ εἶδα νὰ γεννοβολᾷ ἡ συφορὰ σὰν κλώσσα,
Εἶδα πῶς κάμαν οἱ θνητοὶ τὸν κόσμον στρογγυλὸ
Μὲ δυὸ κομμάτια ποῦ βρῆκαν... καὶ εἶδα κι' ἄλλα τόσα!
Μὰ λὲς καὶ μοῦ κολλήσανε 'ς τὰ πόδια μου τελώνια!

Γυρνᾷ ἡ γῆ κλπ.

Μ' ἄλλαξε φύσι ὁ Θεός, γιὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ
Πονῶ ἐκεῖνον π' ἄδικα ἡ συφορὰ τὸν δέρνει
Καὶ ὁ φτωχὸς 'ς τὸ σπῆτι του ζητάει νὰ μὲ κρατήσῃ,
Νὰ μ' εὐλογήσῃ... μὰ εὐθὺς ὁ σίφουνας μὲ παίρνει!
Μπορῶ καὶ θέλω ἔλεος νὰ κάμω 'ς τὸ φτωχὸ
Καὶ τὴν καρδιά τους τρέχουσε τόσοι 'ς ἐμὲ ν' ἀνοίξουν
Μὰ ἕνα «Θεὸς σχωρέσει σου!» ἀκούω μοναχὸ
Καὶ δὲν προφθαίνουν οἱ φτωχοὶ τὸ χέρι μου νὰ σφίξουν!
Βροντᾷ, φυσᾷ ὁ σίφουνας ἀπὸ τὰ καταχθόνια!

Γυρνᾷ ἡ γῆ κλπ.

Μονάχος, ὀμομόναχος ἂν πέσω ν' ἀκουμπήσω
Σὲ ρίζα ποῦ ὀλδῶροσο ἀπλόνηται χορτάρι,
Τῆς ἀνοιξίς τὸ βάλσαμο 'ς τὴ λάθρα μου νὰ χύσω,
Ἡ μιὰ σταλαματιὰ νερὸ τ' ἀγέλι μου νὰ πάρῃ,
Βροντᾷ ὁ μαῦρος σίφουνας, μ' ἀπτάχειν 'σὰ φτερό,
Ἄ! τί θὰ χάσῃς, οὐρανέ, ἂν μιὰ στιγμὴ μονάχα
Καθῆσω κάτω ἀπ' τὴ δροσιά καὶ πῶ ἴλιγο νερὸ;
Καὶ ἡ αἰωνιότης σου μὲ ξεκουράει τάχα;
Μέσ' ἀπ' τὰ σπλάγχνα τῆς τῆ γῆ μύρια κυλοῦν δαιμόνια!

Γυρνᾷ, γυρνᾷ κλπ.

Κι' ἂν βλέπω σερπετὰ παιδιὰ, χαρούμενα, τρεχάτα,
Νὰ παίζουν καὶ νὰ ποῦ θυμοῦν, ὠμίμενα! τὰ παιδιὰ μου,
Τὸ σπῆτι μου, τῆς λιγερῆς τὰ ζηλεμένα νιάτα
Καὶ θέλω πόνε πατριχὸ νὰ νοιώθῃ ἡ καρδιά μου,
Φυσᾷ ὁ μαῦρος σίφουνας, μὲ ζήλια λὲς φυσᾷ...
Ἐ! γέροι, ποιὸς τὰ χρόνια μου τὰ τόσα θὰ ζηλέψῃ;
Αὐτὰ ποῦ βλέπω τὰ παιδιὰ μὲ ὄνειρα χρυσᾷ
Τὸ χῶμά τους ἡ στέφρα μου περνώντας θὰ χατέψῃ!
Κρύβει 'ς τὰ σπλάγχνα τῆς ἡ γῆ τόσα γιὰ μὲ δαιμόνια!

Γυρνᾷ ἡ γῆ κλπ.

Τὸ σπῆτι ποῦ γεννήθηκα ἐγνώρισα μιὰ μέρα,
Βρίσκω σημάδια 'δῶ καὶ 'κεῖ, ἐνθόμῃσι, μεγάλη
Τοῦ περασμένου μου χειροῦ... ἂ! πῶς γυρνᾷ ἡ σφαῖρα!
Στέκω 'ς τὴ γῆ στηλάνομαι καὶ γέρνω τὸ κεφάλι
Νὰ 'δῶ τὸ ἔργο σπῆτι μου, μὰ μὲ βροντῆ βαρεῖα
Ἐμπρός! μοῦ λέει ὁ σίφουνας, ἐμπρός! ἐμπρός! κινήσου!
Θὰ ζῆς κι' ἂν ὄλα λείψουσε τοῦ κόσμου τὰ θεριά,
Δὲ σοῦ 'χουν τόπο νὰ ταφῆς ἐδῶ οἱ πρόγονοί σου.
Μὰ νᾶναι τότῳ ἄσπλαχνῆ λοιπὸν ἡ θεῖα Πρόνοια!

Γυρνᾷ ἡ γῆ κλπ.

Ἐὰν εἶδα τὸ Θεάνθρωπο μὲ τὸ σταυρὸ 'ς τὸν ὦμο,
Ἐπάνθρωπα ἐγέλασα γιὰ τ' ἀγκομαχητὸ του...
Μὰ πάλι νὰ τὰ πόδια μου πετοῦν καὶ παίρνω δρόμο...
Ἐχετε 'γεῖα! ὁ σίφουνας μὲ σέρνει 'ς τὸ χορὸ του.
Τρέμετε ὄσοι μ' ἄσπλαχνῆ μὲ βλέπετε καρδιά,
Ὁ Πλάστης ἐκδικήθηκε τὸν ἄνθρωπο 'ς ἐμένα
Καὶ ὄχι, ὄχι τὸ Θεὸ... ἔχετε 'γεῖα παιδιὰ!

Ποιὸς ξέρει ποτε θὰ σᾶς 'δῶ σὲ κόκκαλα σπαρμένα!
Ἄ! κάλλια στάχτη νᾶμουσε 'ς τῆς γῆς τὰ καταχθόνια
Παρὰ 'ς τὴ γῆ αἰώνια
Νὰ τρέχω, νὰ γυρνῶ
Νὰ χᾶνω γῆ καὶ οὐρανὸ
Αἰώνια! αἰώνια!

Γιάννης ὁ γεωργός.

Σῆκω, Γιάννη, σῆκω,
Στ' ὄνειρό σου λύκο
Χθὲς τὸ βράδυ εἶδες;

Ἐρχετ' ὁ εἰσπράκτορας μὲ τοὺς σταυρωτῆδες.

Γιάννη, ζύπνα, Γιάννη! κ' ἤρθαν 'ς τὸ χωριὸ μας
Φράγκοι: ὀποῦ τὰ σπῆτῖα παίρνουν πανανιά!
Ἄνδρα μου, τί θένε; ἔχουν καὶ σιοινιά!
Εἶν' οἱ σταυρωτῆδες! πάει, φτωχέ, τὸ βιὸ μας!
Σῆκω, Γιάννη, κλπ.

Κύττα, ξεμερῶνε, πετεινοὶ λαλοῦνε
Εἶσ' ἀποσταμένος κι' ἄργησε πολὺ!
Τὸ μονάκριβό του πρόβατο πουλεῖ
Ὁ ἀντικρινὸς μας γιὰ νὰ πλεωροθῶνε.
Σῆκω, Γιάννη, κλπ.

Ἄ! λεπτὸ δὲν ἔχεις κ' ἔρχονται τρεχάτοι!
Τὰ πατήματά τους νοιώθω 'ς τὴν αὐλή!
Ἄγρια γαυγίζει κάτω τὸ σκυλί!
Ἄχ! ἀπ' τὸ καλύβι τρώει τὸ παλάτι!
Σῆκω, Γιάννη, κλπ.

Τοὺς φτωχοὺς μᾶς γδύνουν' λὲς μᾶ; ἔχουν ἄχτι!
Ἄ! κακ' εἶν' ἡ φτώχεια μὲ κακὴ καρδιά!
Κ' ἔχεις γιὰ νὰ θρέψῃς ἑξ ἑπτὰ παιδιὰ
Σὺ ἕνα λισγάρι καὶ ἐγὼ ν' ἀδράχτι.
Σῆκω, Γιάννη, κλπ.

Ἡ κατάστασί μας εἶνε τὸ καλύβι
Ἐνα κάρτο στρέμμα, δίγως τὸν καρπὸ,
Ὅμως τὸ ταμεῖο μᾶς φυλάει σκοπὸ
Κ' ἡ τοκογλυφία τὸ πουγγί μας στίθει.
Σῆκω, Γιάννη, κλπ.

Ἡ ψυχὴ μας βγαίνει, μὰ τὸν ἔδρωτᾷ μας
Τόνε χαίρουντ' ἄλλοι, πλούσιοι τρανοί,
Τρῶν' αὐτοὶ τὴν κόττα, τρῶν' αὐτοὶ τ' ἄρνι,
Κι' ἀπ' τὴν τσέπη μῆσα παίρνουν τὰ λεφτὰ μας.
Σῆκω, Γιάννη, κλπ.

Τὸ κρασί μπορούσε θάρρος νὰ σοῦ δίδῃ,
Μὰ οἱ φόροι τόση τοῦδῶκαν τιμῆ!
Γιὰ νὰ πῆς βετσίνα, τοῦ φτωχοῦ ζουμί,
Καὶ τὸ νυρικό μου πούλα δικοτυλίδι.
Σῆκω, Γιάννη, κλπ.

Οὐρανέ, δὲ βρέχεις καὶ γιὰ μᾶς καπήκια;
Κι' ὅποιος θέλει φόρους ἂς τοὺς ἀπατήτῃ;
Τ' εἶνα: 'ς τοὺς πλουσίους φόροι δυνατοί;
Μέσ' 'ς τὴ θυμωνιά των ἕνα δυὸ ποντίκια.
Σῆκω, Γιάννη, κλπ.

"Αι! μπαίνουν μέσα! τώρα τί θά γένης;
Δέ μιλάς; ώ! είσαι κίτρινος! αλο!
Χθές παραπονίσουν πώς πονεύς πολύ,
Συ πού τυραννίσαι κ' ένα άχ! δέ βγαίνεις.
Σήκω, Γιάννη, κλπ.

Μάτατα τόν κράζει, ό φτωχός πεθαίνει,
Σ' τόν βασανισμένο τόν έργατικό
Προσκεφάλι ό χάρος είναι μαλακό...
'Ο Θεός πατέρας ε' τὰ παιδιά νά γένη!
Σήκω, Γιάννη, κλπ.

~~~~~*~*~*~~~~~ "Ανοίξι: καταραμένη.

Τό χρυσό της παραθύρι, άντικρύζει τό δικό μου
Κ' έτσι όλο τό χειμώνα είχ' άντίκρυ τό χρυσό μου.
Δίχως και νά μέ γνωρίζη, μ' άγαπούσε, τ'άγαπούσα
Και τὰ φτερωτά φίλιά μας σταυρονόνταν' ε' τόν άγέρα,
Δέν ανοιώθαμε κ' οι δύο μας πότε θράδευαν ή μέρα.
Μά, συ άνοιξι, πού τόσος άπό ζήλια πρασινίζεις,
Κάθε χρόνο φύλλα κι' άνηθ' ε' τό ξερό κλωνί χαρίζεις
Και ή κερασιά τήν κρύβει από σένα όρμημένη
Μά δέ λείπεις κ' ένα χρόνο άνοιξι καταραμένη!

"Άγγελος πού φώς τριγύρω άπ' τήν όμορφιά της χύνει,
Σβύνεται: ε' τήν πρασινάδα και ε' τόν ζακίο σου εκείνη!
Τί Θεός! Θεός άλήθεια! έσχυβε ε' τό παραθύρι
Και ός έτσουζε τό κρύο κ' ήτανε τό χιόνι γόνα,
"Εσχυβε αυτή και είχαν τὰ πουλάκια πανηγύρι
Γιατί τὰ θρεφεν εκείνη, σά Θεός των τό χειμώνα
Σύνθημά μας είχε γίνη τό γλυκό κελάδημά των
Κ' έρτερούγιε κ' ή καρδιά μας ε' τό γοργό φτερούγιαμά των.
"Α! τό χιόνι, τί ώραία πού ν' ή φύσις χιονισμένη
Μά δέ λείπεις κ' ένα χρόνο, άνοιξι καταραμένη!

"Αν δέν ήρχουσιν, άκόμα θά τήν έβλεπα δροσάτη,
'Απ' τήν άγκαλιά του ύπνου 'σάν άνήνη τό κρεβάτι,
'Ροδοκόκκινη ν' άνοιξη τό χρυσό παράθυρό της,
Νά προβαίνει 'σάν αύγούλα, πού δροσιάς διαμάντια χύνει,
Νά μηνάη φώς και ήλιο με τ' ώραίο πρόσωπό της
Και τό ύστερο άστέρι πρώτη της ματιέ νά σβύνη.
Πρίν άκόμα κλέφτης ύπνος ήρχονταν νά μου τήν κλέψη
Θά τήν έβλεπα 'σάν άστρο όπού πάει νά βσιλέψη.
Θά 'βλεπα τήν προσευχή της ε' τό Θεό της ν' άνευαίνει
"Α! μά λείψε κ' ένα χρόνο, άνοιξι καταραμένη.

'Η καρδιά μου τό χειμώνα τό χειμώνα καρτεράει,
Τίχ, τίχ, τίχ! 'ετα τζάμια χιόνι πώς μ' άρέσει νά χτυπάη!
Τί τό θέλω γ'ώ ε' άγέρι νά φυσάη μυρωμένο,
Νάσαι πράσινο βελούδο τό λειβάδια μας στρωμένα
Και νά τραγουδάη τό βράδυ τό άηδόνι μεθυμένο,
Νάσαι λούλουδα ε' τόν κάμπο χλια χρώματα βαμμένα,
Τί μέ μέλει κ' αν σου ψάλλον του Μαρτίου τὰ χελιδόνια;
Τ' άπριλιάτικα σου ρόδα, και του Μάη σου ε' άηδόνια;
Τί μέ μέλει, 'σάν τήν έχης μέσ' ε' τὰ φύλλα σου κρυμμένη;
Λείψε κ' ένα χρόνο λείψε! άνοιξι καταραμένη!

~~~~~*~*~*~~~~~ "Η κωδεία μου.

Πρωί, πρωί, δέν ξερω πώς, από ποιή τρύπα μπήκαν
Και χύθησαν ε' τήν άνοιξη κρεβατοκαμαρά μου
"Ενα σωρό μαργαριτα, μελίσι, — συφορά μου!
Μελίσι έρωτόπουλα! ν' άναίσθητος μέ βρήκαν,
'Αχοήσης, χωρίς λαλιά, χωρίς ζωής σημείο
Και λέγανε: «άμ' είναι πιά για τό νεκροταφείο».
Χά! χά! χά! χά! τόν θάβομε, μωρέ παιδιά, τί λέτε;
Κ' έγω πού τόσο έναν καιρό πιστά τ' άκολούθησα,
Τά βλασφημούσα μέσα μου, κρυφά τὰ βλασφημούσα
Τ' άχάριστα! "Ε! φίλοι μου, πεθαίνω! δέ μέ κλαίτε
Πεθαίνω κλαίτε, κλαίτε με! άντίο σας! άντίο!

"Α! τὰ σαχνίγια! πέτρουν 'σάν κουνούπηκ, ε' τό κρασί μου
'Ρουφάνε και τήν ύστερη γλυκειά σταλαματιέ του
Χαϊδεύουν τή Μαρούλα μου και κύττα τους, αλο! μου!
Μοιράζουνε ε' τό λείψανο καθένας τή δουλειά του,
Κρατούνε τής κορδέλας μου 'μπροστά και πίσω δύο
Ψάλλον ή μύταις των και νά, για τό νεκροταφείο.

Μωρέ παιδιά, μέ πέρνουνε, τήν έπαθα! τί λέτε;
"Ενας σηκώνει τό σταυρό, άλλοι βαστούν λαμπάδες
Και ντύνονται, ως δώδεκα παπάδες, δεσποτάδες.
Μωρέ παιδιά, μέ βαίνουνε ε' τ' άμάξι! δέ μέ κλαίτε!
Κλαίτε μου! πάω! χάθηκα! άντίο σας! άντίο!

Μέ χάχλανα ξεπίσω μου, σε δυό σειραίς βздίζουν...
Τί μάγκαι! τούμπαι; κίνουσε, ε' τό δρόμο λέν' τραγούδια,
"Σ τό ύστερο κρεβάτι μου, πού τρέμουσαι; γυαλλίζου,
Μώχουν κιθάρα κεντητή, ποτήρι και λουλούδια,
Τής τρελλαμένης Μούσας μου χαρούμενο σημείο,
"Σ τό δρόμο τό καπέλλο των μου βγαίνουν ένα δυό
Κι' αυτοί ε' τό Χάρο τοκιστή κι' αυτοί χρεωφειλάται
Και λένε μέσα τους: "Αμ! τὰ πάντα ματατότητ!
"Όλα ε' τόν κόσμο σβύνουσε, αυτά 'χ' ή ανθρωπότης!
"Αδέρφια μου! τό φίλο σας, μωρέ παιδιά, δέν κλαίτε;
Νά! νά! μέ πάνε τρέχοντας! άντίο σας! άντίο!

~~~~~*~*~*~~~~~
Για ψαλωμώτα νεκρικη, μου ψάλλον με τή μύτη,
Τά πιό τρελλά τραγούδια μου, όλω ζωη και νειάτα.
Κι' άπάνω άπ' τήν πλάκα μου, ή σμίλη του τεχνίτη
Σκαλίζει δάφνη και μυρτιά και γράμματα λουσάτα.
Μέ όλα αυτά τή δόξα μου φωνάζει τό μνημείο
Κι' ός ήγει μέσ' ε' τὰ σπλάνα του έρήμωσι και κρύο
Πά' νά πιστέψω πώς Θεός θά γείνω... μά τί λέτε!
Μωρέ παιδιά, δέν ήθελα άκόμα νά πεθάνω!
"Όχ! όχ! μου βίχουν χόματα ε' τὰ στήθια μου άπάνω
"Ε! φίλοι μου, μέ θάβουσε με θάψαν! δέ μέ κλαίτε;
Βαθειά με παραχώσανε! άντίο σας! άντίο!

~~~~~*~*~*~~~~~
Μά νά! ή τύχη τό 'φερε και από 'κεϊ δροσάτο,
Τήν ώρα πού με θάβουσε, περνάει τό χρυσό μου,
Μ' άρπάχνει από τό μνημά μου, ε' τήν άγκαλιά τρεχάτο
Και υιώθω πώς ζωνάναψ άπ' τόν καρδιόχτυπό μου!
Σεις; πού ε' ώραίο τής ζωής ξεσχίζετε βιβλίο,
Π' όλα στραβά τὰ βρίζετε, με τό σοφό κρανίο,
Σεις, πού, γιατί γεράσατε, ψευτή τόν κόσμο λέτε
Πικρή, ξυθή ναι ή ζωή, δίχως δροσιά και νηότη
Κι' άλλωπως τόν κόσμο βλεπάτε, ε' τή λεβεντιά τήν πρώτη.
Μά τώρα λυπηθήτε με, μού πρέπει νά μέ κλαίτε
Γιατί; — Γιατ' άνεστήθηκα... άντίο σας! άντίο!

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΥΘΟΙ ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

'Εν τή τελευταία συνεδριάζει τής έν Βερολίνω
'Ανθρωπολογικής και 'Εθνολογικής 'Εταιρίας
έγένετο ή έπομένη περίεργος ανακοίνωσις, περι
τής διαδόσεως των περι του μεγάλου 'Αλεξάν-
δρου παραδόσεων μέχρι των έσχάτων νήσων του
'Ινδικου 'Ωκεανου.

Κατά τήν ανατολικήν παραλιάν τής Σου-
μάτρας, και δη έν Παλεμβάχ, οι έν τή χώρα
έκείνη οϊκούντες Μαλαίοι δεικνύουσι τόν τάφον,
ή ως τινες λέγουσι τό ίχνος του ποδός 'Αλε-
ξάνδρου του μεγάλου, έν ως θεόν λατρεύουσι,
προσάγοντες αυτώ και θυσίας. 'Αλλά και έν τή
νήσω 'Ιάβα υπάρχουσι πολλαχού κολωνοί (σω-
ροχώματος), ους οι Ιθαγενείς νομίζουσι τάφους
του μεγάλου κατακτητου, καιτοι είναι βέβαιον
ότι ουτος κατά τήν εις 'Ινδικήν στρατείαν δέν
προεχώρησε μέχρι των Σουνδαίων νήσων. 'Η
πιθανωτάτη εξήγησις τής διαδόσεως των περι
'Αλεξάνδρου μύθων έν ταίς χώραις εκείναις φαί-
νεται αύτη: Οι επί πολλους αιωνας κυριαρχή-
σαντες τής Σουμάτρας και μάλιστα τής 'Ιάβας